

2 1953 1954 1955 1956 1957 1958

Trăiască
23 AUGUST

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

A. POCH

A N D E A N M E R E U M A I S U S

ur z i c a

Că m-am născut, c-am gungurit cuvinte,
Că mi-am deprins cu botoșeii mersul,
Că-n mine-a reușit prin ochi și minte
Să-ncapă în crîmpee universul,

C-am înțeles ce este mîngîierea
Și ochii care-n gînduri îți citesc,
C-am învățat să prețuiesc tăcerea
Acestea mamei i le mulțumesc.

Că știu ce-nseamnă munca-nverșunată
Ce-aduce bucuriile depline,
Că-n împlinirea cea mai complicată
Deosebesc ce-i rău și ce e bine,

Că știu să mînuiești din condei cuvîntul
Si-n roca unui vers să-l șlefulești,
Că zborul are ca-nceput pămîntul
Acestea tatei i le mulțumesc.

Că știu ce-i luna și că știu ce-i dorul,
Că știu ce-nseamnă primele regrete,
Că știu cum visurile își iau zborul,
Le mulțumesc acestea unei fete.

R. TOIA

„CEL MAI IMPORTANT”...

Dragă cititorule, vin la tine ca la un prieten. Astăzi, mai mult ca oricînd, am nevoie de sfatul tău. De altfel noi ne-am ajutat întotdeauna reciproc. Îți aduci aminte cînd m-ai rugat să scriu un articol despre vecina dumitale care-ți arunca gunoale pe balcon? Ca la comandă i-a doua zi a apărut articolul și au dispărut gunoarele... Acum e rîndul tău să mă scoți din încurcătură. Nu te rețin mult fiindcă știu că ai bilete la cinema. Dacă nu ar fi fost o chestiune urgentă, aș fi venit mîine la o cafea. Mîine, însă, reportajul trebuie să apară fără nici un fel de întîrziere. Cum, care reportaj? Reportajul meu, nu ți-am spus? Asta, cu încurcătura. Cum, care încurcătură? Păi, nu ți-am spus că trebuie să scriu un reportaj despre CEL MAI IMPORTANT produs românesc? A cui a fost ideea? A redactorului, care zice că cititorii vor să știe... Ei uite, nu înțeleg de ce te uști așa de ironic la mine. Doar nu-ți închipui că nu știu ce și cum se fabrică în țara asta din 44 încoace. Atunci de ce nu mă apuc să scriu? Păi, mai veneam eu la tine să-ți cer sfatul, dacă nu era încurcătură? Cum, care încurcătură? Păi, nu ți-am spus? Că și eu tot ca tine mi-am zis, adică, apucă-te tovarășe reporter și scrie, că în pilsprezece ani orb să fi fost și tot ai fi aflat că au apărut zece de produse românești pe piață. Dar despre ce să scriu? Vezi, asta e problema. Că de-asta am și venit să-ți cer sfatul. Zici să scriu despre strungurile românești? Uite că am fost la un gînd. Ia privește pagina asta. Ei, ce scrie acolo, sur? Notița, frate, un'te uști? Ei? Zi tare ca să te aud și eu. „În 1951 Fabrica Iosif Rangheț din Arad a început să fabrice primele strunguri românești!” De ce nu scriu despre strunguri? Păi, aici e toată încurcătura. Fiindcă vin și te sîntreb, cititorule, dacă strungurile românești sînt CELE MAI importante, cum rămîne cu rulmenții fabricii de la Birlad? Că pînă în 54 tot din import aduceam. Ei, poți să spui că nu sînt cei mai importanți? Să zicem că o țară industrială fără fabrică de strunguri nu se poate, da' fără rulmenți se poate? Păi, atunci care e mai important,

strungul sau rulmentul? Amîndouă? Vezi că nu m-ai înțeles? Doar acum cîteva minute ți-am spus că eu trebuie să scriu despre „cel mai”... Dacă așa vrea redactorul... Da' să zicem că fac uitate strungurile și scriu despre rulmenți. Crezi dumneata că nu vine „Electroputere” de la Craiova cu transformatorul ei electric să mă tragă de mîncă? Și parcă numai ea? Atîta ar trebui să audă generatorul electric de la „Clement Gottwald” că-l ignorez...

Ce spui, cititorule? Aha, nu te prea pricepi la Industrie grea. Foarte bine, adică foarte rău, da' mă rog, să zicem că ai o lipsă. Dumneata ce meserie ai? Funcționară? Buun... Vasăzică în meserie n-ai nevoie nici de strunguri, nici de rulmenți. Da' de frigider electric, acasă, ai nevoie? Cum să n-ai, că doar îți place și dumitale o mîncare bine conservată, o sticlă cu bere la gheață, mă rog ca omul. În asemenea caz, ce-a zis statul? Vrei frigider electric? Poftim frigider, de-al nostru, de la „Clement Gottwald”. După bere vrei și muzică la domiciliu? Poftim și aparat de radio. Că alea din import costau o grămadă de bani. Apropo! Cititorule, dumneata ce aparat ai? „Mureșul”? Eu am unul „Opereta”. Am zis eu că-i mai bun al meu? Te superi degeaba. Poftim - sînt amîndouă la fel de importante. Da' fiindcă veni vorba de muzică: de plăcile micro ale „Electrorecordului” ce zici? Se exportă și în străinătate? Bravo lor... Cum care lor? Electrorecordul, bineînțeles. Ai auzit de discurile pe probleme științifice? Și de alea cu versuri? Măi, că toate le știți. Și de discul carte poștală pe care-i imprimat un cîntec? Ai auzit? Nu? Ei așă că dacă vrei să-ți trimiți iubitei dumitale un cîntec prin poștă, Electrorecordul îți pune la dispoziție cărțile sale poștale. Da' să zicem că azi n-ai chef să stai în casă, ci te prinde așa un dor de ducă la iarbă verde... Ori că lei autobusul și te duci la Băneasa, ori îți lei bicicleta, tot pe un produs românesc circuli. Zici că n-ai bicicletă? Foarte rău, că te scutește de drumuri. A, aștepti să-ți lei un scuter românesc? Păi, de ce nu spui? E mai important decît bicicleta? O fi pentru dumneata, dar pe mine, să avem iertare, tot bicicleta mă avantajează. Da' să revenim la iarbă verde. Nu-i așa că un aparat de fotografiat e indispensabil? Un apus de soare, un zîmbet... Las' că te știu eu cit ești de romantic... Parcă nu te-am văzut eu c-un „Orizont” fabricat de I. O. R.? Da' de ochelari binoculari destinați amatorilor de sport ai auzit? Nu? Uite că-ți spun tot eu: I. O. R. a fabricat un aparat care se fixează la ochi în același mod ca ochelarii și permit o mărire de trei ori. Cum? Sînt extraordinari? Colosali? Aha, dumneata ești sportiv. Bănuiam eu... Da' unde vrei să fugi, cititorule? Stai, stai puțin. Mai ai pînă să înceapă filmul. Cum? Te duci

I N A R E

Că știu ce-nseamnă flori de primăvară,
Că risul pune condiment vieții,
Că timpul cînt aleargă tot nu zboară
Le mulțumesc acestea tinereții.

Că știu ce e un buciom ce trimite
Cîntarea nopții; cerului cu stele,
Că știu ce-s toate horele-nvîrîte
Le mulțumesc acestea țării mele.

Că țara își înalță-n macarale
Muschiulatura ei de cărămidă,
Că la baraje-n platoșa de zale
Și-a strîns Bicazul masa lui lichidă,

Că zorca mi se pare mai senină,
Că marea mi se pare mai albastră,
Că parumbelul zboară spre lumină,
Că țara este-ntr-adevăr a noastră,

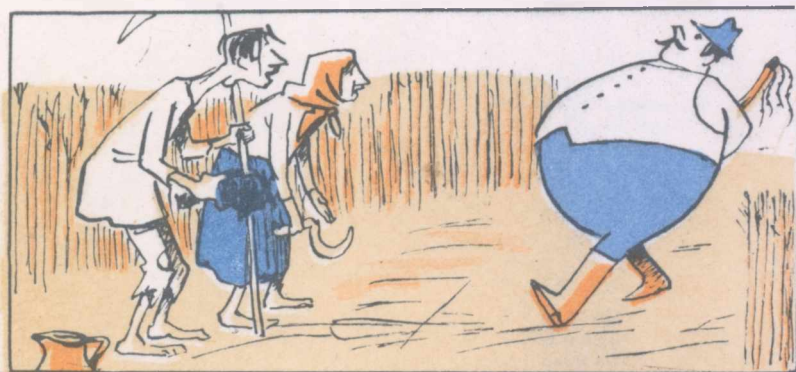
Că știu ce am de așternut pe file
Că văd tot ce văd astăzi ochii mei
Le mulțumesc acestea unei zile
Din luna August: douăzeci și trei.

să cumperi ochelari binoculari, că-ți mîine meci? Stai, frate, stai că abia în semestrul doi au să iasă pe piață. Păi, vezi? Gata, gata să pleci și să mă lași în incurcătură. Cum, care incurcătură? Păi, nu ți-am spus? Reportajul meu cu „cel mai”... Ei, bravo! Ei, să știți că nu mă așteptam. Cum să scriu, scîtimate cititor, despre ochelari? Păi, ce înseamnă o pereche de ochelari pe lângă o motonavă de 2000 tone? Ce legătură e între ochelari și motonavă? Păi, e. Că dacă scriu despre ochelari ca „cel mai”, cum rămîne cu motonava construită la șantierul nostru din Oltenița? Aha, așa-ți că-mi dai dreptate? Păi, cum să scriu despre motonavă? Da' producția de nylon de la „Flamura Roșie”, e așa, un fleac? Ori materialele neșifonabile de la Industria Bumbacului, alea de le zice „Silviana” e, așa, un nimic? Că la urma urmei, pentru noi, femele, țesăturile neșifonabile sînt tot atît de importante ca și ochelarii dumitale de sportiv. Ba, chiar, sînt mai importante. Dacă sînt „cele mai”? Păi, asta te întreb și eu. Da' ce te faci cu industria de materii plastice? Poți să scrii despre rochii nylon și să nu vorbești de genți, nimic, nimic?

Știu că te-am zăpăcit, cititorule, și ne bucurăm împreună că te-am zăpăcit cu asemenea lucruri. Dar te întreb așa prietenește - pot eu să scriu despre materii plastice și să uit de Fabrica de penicilină de la Iași? Ori de dicilină? Păi cînd e omu' bolnav îi mai arde de nylon? Aș - da fuga după penicilină. Că-ți mai importantă.

Stai, cititorule, mai ai răbdare o clipă, și termin. A nu, numai eu termin, că lista continuă. Dar te-am rugat să-mi dai un sfat pentru reportajul meu cu incurcătura. Cum? Ești grăbit? Ți-e bolnavă soția? O stare nervoasă? Ai nimerit tocmai bine. Poftim, dă-ți o tabletă de „Nervatil”. Sigur, tot produs românesc e. Inlocuiește „Suavîtilul” franțuzesc. Așa, acum poți pleca, fiindcă te văd grăbit... Cum? Nu mai pleci de lângă mine pînă ce nu termin lista? Și pînă nu-ți spun care-ți cel mai important?... Păi... pentru soția dumitale cel mai important e „Nervatilul” și nylonul... Pentru marinar, motonava... pentru d-ta, fiindcă văd că te-ai aprîns, frigiderul, iar pentru mine... cititorule, în momentul de față, cel mai important lucru e să termin reportajul. Așa că te-am salutată... Cum? Nu mă lași să plec? Lasă-mă, cititorule, sînt grăbit, nu mă enerva... nu mă enerva că-ți iau îndărăt „Nervatilul”...

— Ieri ne închinam pentru o bucată de piine..

— Azi piinea se închină în fața noastră.

Desen de E. Arno

Scritorul nostru

Ilustrații de Benedict Gănescu

comedie satirică un personaj gata scris: Prazu. Numai din cite s'au scris despre el la gazeta de perete, umpli o carte. Dacă nu-l aveam pe Prazu, colțul nostru satiric ori s'ar fi desființat, ori ar fi pierdut 50,00 din combativitate. Într-un cuvânt, Prazu al nostru e curată mană cerească pentru un personaj de comedie satirică.

- Ascultă Grigore! - m'a avertizat deodată președintele - dacă o mai ții mult cu comedia satirică, să știi că alegem altă călăuză.

- N-o țin. Spuneam așa, de exemplu.

- Mai bine spune, de exemplu, că vine omul să scrie un roman. Un roman erotic despre faptele noastre. Despre gospodăria noastră, despre colectivști, despre președintele lor.

Știu eu unde bate șaua președintele: vrea să se vadă scris în roman. Mai ales într-un roman erotic. Dar parcă numai el e aici? Cum am spus, fiecare din noi poate fi personaj de roman. Măcar de-ar veni scriitorii să scrie despre fiecare din noi cite un roman! Zic:

- Ce-ai zice să scrie, de exemplu, despre Paraschiva lui Andrei?

- De ce tocmai despre Paraschiva?

- Am spus, de exemplu.

- Și eu am spus: dacă o mai ții cu așa exemple, alege o altă călăuză.

- Nici nu-ți închipui, nene președinte - zic - ce roman frumos țese cu Paraschiva. Eu, unul, așa l-aș povesti. Capitoul I: „Eu una, nu mă-nscriu!”, Capitoul II: „Vot cu

ale voastre, eu cu ale mele”. Capitoul III: „Cîmpul Paraschivei și cîmpul colectivei”, Capitoul IV: „Cu plugul și cu tractorul”, Capitoul V: „Cu sececa și cu combina”, Capitoul VI: „Cu vînturătoarea și cu batoza”, „Capitoul VII: „Recolta”, Capitoul VIII: „Saci Paraschivei”, Capitoul IX: „Saci colectivei”, Capitoul X: „Saci colectivei”.

- Sacii l-ai mai spus!

- Nu l-am spus pe toți. De la colectivă, te alegi cu saci mulți și plini. Nu încap toți într-un capitol... Așa... Capitoul XI: „Cererea Paraschivei”...

Cred că președintele are ceva cu Paraschiva. Zice că nu-i destul de pozitivă. Nu-i tipică. Ea s'a înscris ultima în colectivă. Mai bine să scrie despre Lixandru, care s'a înscris primul. Lixandru, uite, își face o casă nouă. Pe cînd Paraschiva ce-și face? Deocamdată numai autocritică.

- De ce să nu scrie despre toți cîți au plecat de la noi la studii? - zice iarăși bibliotecarul. - Argații de ieri uite-ți astăzi studenți și ingineri. Ia uite aici: Capitoul unu: „Al lui Stan, la facultate”, Capitoul doi: „Ilteș la Institut”, Capitoul trei: „Al Mariei inginer”, Capitoul patru: „Pascu al lui Eftimie lucră la Academie”, Capitoul...

N-am vreme să-l ascult toate capitolele. În definitiv, eu sînt călăuză, nu bibliotecar. Trebuie să fac un plan pentru activitatea cu scriitorul. Trebuie să stabilesc ce o să-i arăt mai întîi.

- Mai întîi îi arăți colectivă, hotărâște președintele.

- Întîi căminul cultural și biblioteca, pentru că s'în drum cînd vii de la gară - zice bibliotecarul.

- Întîi să-l aduci la centrul de radioricare!

- Întîi la uzina electrică!

- La creșă!

- La Casa de nașteri!

L'am ascultat pe toți și am notat toate propunerile. Desigur, fiecare propunere poate fi un punct în planul meu. Dar trebuie să țin seama, că, în fond, ei sînt niște egoști. Fiecare vrea ca scriitorul să-l vadă întîi pe dînsul, ca să scrie despre el. Dar nu așa se pune problema. Întîi și întîi, scriitorul trebuie să viziteze casa unui colectivist oarecare. Să-l cunoască familia, să vadă cum lucrează. De aceea, am hotărît primul punct din plan. Am să-l invit pe scriitor la mine acasă. Eu sînt un colectivist oarecare, așa că, în prima zi, va fi invitatul meu.

Dar socoteala de-acasă nu se potrivește totdeauna cu cea din țirg. Alaltăieri, a sosit în sat Pascu al lui Eftimie, cel care lucră la Academie. Ei, acum o să-l mai ardă scriitorului să mai scrie despre noi cînd găsește aici un personaj atît de pozitiv? O să pot eu, călăuză, să trec sub tăcere că avem un consătean la Academie?

Gîndurile astea îmi frămîntau capul, cînd m'am dus să-l aștept pe scriitor la gară. Dar scriitorul n'a venit. N'a venit nici a doua zi, nici a treia zi. N'a venit deloc. Abia cînd mi-am pierdut toate nădejzile am aflat că scriitorul era chiar... Pascu al lui Eftimie. Mi se pare că o să scrie un roman despre satul nostru. Sau poate o autobiografie... tot despre satul nostru.

Acum, lumea e mulțumită. Numai mie îmi pare rău. Îmi pare rău fiindcă dacă musafirul nostru e Pascu înseamnă că nu mai e nevoie de călăuză.

De 23 August, se face totdeauna un mare mîting la noi în comună. Nu e chiar atît de mare ca mîtingul de la București, dar, vă rog să mă credeți, bucuria și vîloșia noastră e tot atît de mare ca și a celor din Capitală. Toți venim la mîting. Vin și delegații de la raion, și chiar de la regiune. Anul acesta o să vină și un scriitor de la București, care ține negreșit să ne vadă și să ne cunoască, ca să scrie despre noi. Ce anume o să scrie despre noi, deocamdată nu știm.

- O să scrie despre ce o să vadă - ne lămurește bibliotecarul, ca unul care cunoaște literatura ceva mai bine ca noi.

- Ca să vadă bine, trebuie să-l găsim o călăuză! - e de părere președintele gospodăriei noastre.

Nu trebuie să spună de două ori. În cinci minute, am și fost ales călăuză. Sînt dezgheat, cunosc oamenii, realizările, într-un cuvînt știu ce să-i arăt și ce să-i spun scriitorului care vrea să scrie despre noi.

- Să-i arăți și stupii! - se pune bine pe lingă mine apicultorul nostru.

- Sigur că o să-i arăt. Dar, mai întîi, trebuie să cunoască oamenii. O să-l întreb dacă de felul lui scrie mai mult comedii, poezii sau articole de gazetă. Să-și aleagă omul personajele care îl interesează.

Să aleagă, că are de unde! Avem în comună personaje să scrii o bibliotecă întreagă și încă mai rămîn destule pe delături. Chiar mă gîndeam eu deunăzi cum de n'a venit pînă azi nici un scriitor, pentru că e păcat de personajele noastre să se trosască așa, nescrise. Cu astfel de personaje, nu e greu să fi călăuză. Dacă, de exemplu, o vrea să scrie o tragedie cu personajele noastre...

- Dacă voia să scrie tragedie, venea acum douăzeci de ani - oînbuzulește bibliotecarul. La noi, tragedia nu e tipică.

- Cum adică?

- Adică la noi, acum, tragedia cade ca nuca'n perete.

Dacă tragedia cade ca nuca'n perete, poate scrie omul o comedie. Avem aici pentru

— Cum stai cu tensiunea, coane Jorj ?
— Prost. Am ajuns la 23 cu 14.

Desen de H. Leru

CONCURSUL

„URZICII“

Publicăm, în cadrul concursului literar, organizat de revista noastră în cinstea zilei de 23 August, sonetul de mai jos trimis de unul din participanții la Concurs.

S O N E T

„Unor clientele“

De chipul oinzătorului apare
Un zîmbet mai amar decît chinina,
În fața lui, clientela cu pricina
Pornită e să-i facă zile-amare.

Mătasea cu buline, bat-o vina,
I-ar place de-ar avea altă culoare,
Cea simplă, ntr-adevăr, e o splendoare,
De n-ar purta una la fel pecina.

Și invocînd mereu alte motive,
În timp ce pe teighea s-au făcut stive
De mărfuri, cu duimul, prezentate,

Clienta s-a decis și ea, în fine,
Să viziteze și alte magazine
Că poate sînt mai bine asortate.

E. BRAUN

responsabil de magazin
str. Lipscani nr. 47
O. C. L. T. V. - N-B.

La arie

La arie - deși e'n prag de seară -
Batoza'n mijloc treieră vioi
Și grîul se reparsă'n sacii goi
În ritm impetuos de Niagara.

Zîmbește palid luna ca o divă
Căzută în disgrație obștească;
Nu s'a oprit azi nimeni s'o privedască
Cum trece-agale peste Colectivă.

Nici Fane al lui Cristea din Nucet
N-o mai admiră cufundat în gînduri
Și nu mai scrie cadențate rînduri
În carnetelul roșu, de poet.

Nici Sanda, tractorista, nici Matei
(Tot satu-o să le joace, cred, la nuntă)
Nu mai privesc cum raza i se-implintă
În rîul care curge pe sub tei.

Acum sînt ocupați și ochiul sters
Al lunii vede, ros de gelozie,
Cum fiecare, prins de dutoșie,
Spre grîu privede, deci, în sens invers.

Luceafărul care-o cunoaște bine
Și știe cît e luna de trufașă
Ii spune: „Colectivă e frunțașă
De-accea n'are nimeni timp de tine...“

Mai bine luminează călea'n aur
Lui badea Gheorghe care nu s'a-nscris
Să vadă că-i aede și nu vis
Atîta rod de grîu imens, tezaur...

Și dacă vei mai rătăci prin luncă
Tu, luno, fără-a fi de ajutor
Am să propun ca stelele'n sobor
Să nu-ți acorde nici o „noapte-muncă“

RODICA TOTH

„Asaltul”

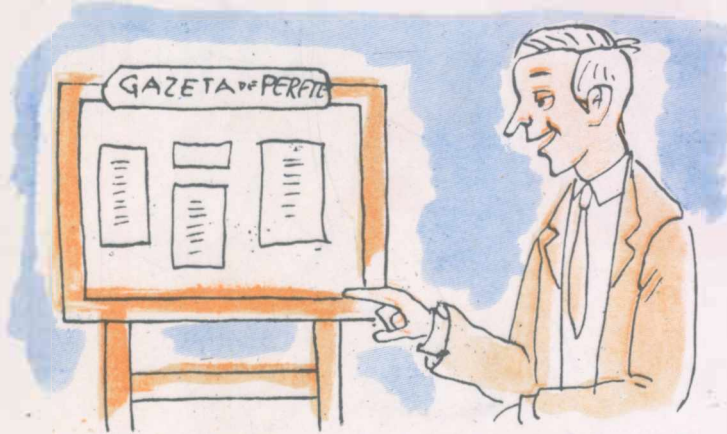
Uplu Cremene, pătrunse în curtea fabricii. Ca o mare înțoarsă și imensă cerul rostogolea peste tot valuri de căldură. Pomii moleși își rezemau brațele de zidul caselor și de acoperișuri, ca niște oameni osteniți de povară. Cîte un nor timid ocolea cu sfială pecetea urlașă și înroșită a soarelui, temîndu-se parcă să nu ia foc.

Ziaristul se uită în jur familiar și, după ce își aruncă profesional privirea asupra gazetei de perete, se trase sub un plop urlaș.

Într-adevăr, nimic nu se schimbă. Fabrica „Înainte”, vestită pentru înghesușele din ultimele zile ale lunii prin urcușul brusc al săgeților de pe grafice, după data de 21, dădea și acum bătaia covârșitoare a asaltului. Uplu Cremene zîmbi mulțumit. Va scrie un folieon de zile mari. Știa el la ce venise. Unde oare s-ar mai fi putut documenta un ziarist pentru... chestii negative, dacă nu aici, în fabrica asta pe care el o părăsise acum un an, plecînd la o școală, dar pe care o cunoștea ca pe propriul lui buzunar. Își luase doar lucrarea de diplomă cu cel mai tare folieon despre asalturi, folosînd, în trecut, drept model, întreprinderea „Înainte”.

Mai privi o dată ceasul, apoi porni agale spre clădirea fabricii, observînd cu ironie că era singurul om care nu se grăbea.

La secția depănat, lucrul era în toi. Cu greu reuși să stea de vorbă cu o muncitoare, și asta

numai fiindcă i se defectase mașina. Coborî în secția I, salută cîteva cunoștințe, îndemîndu-le amabil la... noi realizări, și se opri lângă un grup de fete gălăgioase. Fiecare lucra la cîte trei mașini. Și totuși, nici una nu era încrunțată, toate

mulțumite, cu toate că nădușeau la șiroaia pe față. Stînjenit de risul unela din ele, - o blondă cu ochii jucăuși - Cremene notă apăsător în carnet: „și brigada de uteme dă asaltul”. Apoi, tocmai cînd vroia să-și închidă carnetul, risul brusc al tuturor îl hotărî să mai adauge: „...iar... „entuziasmul” e de... nestăvilit” și, adăugînd vreo șase semne de exclamare leși gîndînd că într-adevăr obișnuința poate deveni o a doua natură.

În secția alăturată dădu peste o veche frunțășă pe ramură, o femeie de vreo patruzeci de ani. Ziaristul se apropie de ea:

- Bună ziua, tovarășă Coman! Merg? Dai zor, nu te lași!

Lucrătoarea dădu veselă din cap, își îndreptă o șuviță de păr cărunț, și rosti fără să-și ridice privirea:

- Nu te supăra, tovarășe Uplu, azi nu pot să-ți spun ni-

Omul ridică din umeri, se uită complice la ziarist și răspunse:

- Ce ești? Utemist... Conștient.

Cremene leși repede și încurcat în curte. Voi să treacă ceva în carnetel, dar se răzgîndi. Se hotărî să meargă la director. Îl cunoștea bine și-l știa meșter în declarații la sfîrșit de trimestru. Îl va smulge poate o declarație de răsunet. Porni spre pavilionul administrației. Sări însă în lături imediat, ferindu-se din calea unui vașgonet plin ochi cu bumbac.

- Hei, mai încet, strigă el manipulantului.

- Încet? Tocmai azi...

- „Are dreptate”, își spuse ziaristul. „Tocmai azi. Dacă nici azi n-o fi în zor...” La direcție, secretara se opri cu greu din dactilografierea unor adrese.

- Nu-i aici tovarășă directoare. E prin fabrică, să vadă cum merge munca.

- Directoare? Dar tovarășul Mircea...

- Nu mai e la noi. E la o școală... și după această atît de scurtă convorbire, fata se și apucă să scrie mai departe zornită, adevărată mitralieră. „Afurisit asalt! A avut directoarea ce moșteni. Pînă și administrațivul s-a molipsit de patima asta”, își notă ziaristul în carnet. Apoi porni spre poartă. În drum spre seșire își și făcu planul folieonului. La poartă telefonă redacției cerînd spațiu pentru un material „tare” și o mașină pentru urgență. La plecare, bătrînul paznic îi strînse mîna:

- Să scrieți despre noi, tovarășe redactori.

- Nici o grîjă, moșule, d-ai am și venit.

- Zile mari la noi în fabrică.

- Știu, știu eu mai de demult.

- E drept că aici, la poartă, nu se prea cunoaște. Mie nu mi-au pus nici lozincă. Dar am scris eu una, cum m-am priceput. Am adus și florile. Vă place? - și bătrînul îi arătă un carton pe care caligrafiasse cîteva cuvinte cu tîbiștrul.

Ziaristul dădu din cap cu bunăvoință, aruncîndu-și privirea indiferent și politicos, pe carton. Tresări. Își se păru că e în pragul unei catastrofe. Și deși cerul se înnoirase și o bură de ploale răcoroasă pornise să cadă, un val de căldură îl cuprînse. Se căzni să aprindă o țigară, dar își dădu seama că strînge în dinți crelonul. Literele de pe cartonaș îi jucau în fața ochilor. Se scutură și se repezi în goană prin curte, spre fabrică. De pe perete o lozincă urlașă îl privea parcă compătimitoare. Cum de n-o observase? „Azi, zi model în cinstea lui 23 August. Să păstrăm drapelul de întreprindere frunțășă pe ramură!”

A doua zi, totuși, articolul apărui în ziarul respectiv. O singură schimbare și desigur esențială. În subtitlu nu scria „folieon”, ci „carnet de întrecere” - reportaj de Uplu Cremene.

Desen de Gabudighian

- Azi a cui zi a mai fost?...
- Hic... ziua circiumarului... scumpo...

măc. Sînt în întrecere cu Maria Venta și ea, deh, e tînără. N-aș vrea să mă dau bătută. Vîno în altă zi...

Ziaristul leși cu obrazii roșii în curte, și desigur că nu căldura îl încinsese. Bodoagăni: „Întrecere... I-au dat alt nume... E mai... just...”

Nota în carnet faptul că „și Coman Ecaterina pare a se fi împăcat cu situația. E pierdută!” Și, adăugînd și de astă dată cîteva semne de exclamare, ba chiar și unul de întrebare, pătrunse în secția finisaj. În sfîrșit, aici putu să stea de vorbă în toată voia cu un muncitor care se ocupa de sortat, și lângă care se strînse un morman urlaș de ciorapi.

- Ei, dar dumneata nu-i dai zor?

- Eu? Aș...

- Păi nu ești în... întrecere?

- Eu? Aș... La ce?

- Cum la ce? Planul, norma...

- Eu? Aș... Sînt în regulă...

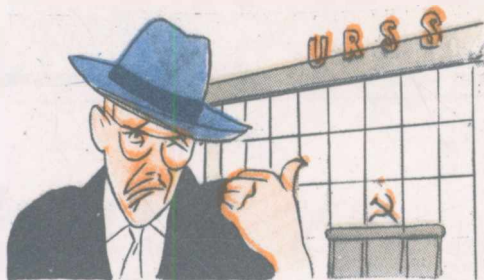
N-am ce sparge... Merg leafa...

Tocmai atunci muzica megafonului se pierdu încet și o voce calmă, poate prea calmă, anunță: „Secția a III-a și-a realizat planul pe primele două ore cu 212%, depănatul cu 180%, secția I cu 120%.” Frunțășă pe fabrică, Coman Ecaterina. Codaș Tudor Vasile”. Apoi, muzica porni parcă mai năvalnică. La repezeală, Uplu ținu să-și noteze în carnetel: „parada pe care o face megafonul cu așa-zisele „depășiri”.

Un tînerel se apropie cu maldărele de ciorapi nesortați, și rosti enervat spre celălalt.

- Te-ai auzit? „Codaș!” Ce-s eu să-ți fac și treaba ta?

LA EXPOZIȚIA DE LA BRUXELLES

O serie de transformări miraculoase ale unei persoane

Desen de Krilov

Intr-unul din statele majore americane

— Astăzi două avioane necunoscute au bombardat Indonezia...
 — De ce două? Eu doar i-am ordonat lui Cian Kai-și să-și ia zborul câte trei!

Desen de K. Eliseev

Desen de Ganf

Așa-numitele „Comitete de saloare publică” atențiază la regimul republican și la libertățile democratice ale Franței.

— Buchetul dv., domnilor, cam miroase a fascism!

IN DRUM SPRE INGERI

de P. EVGHENIEV

Febra mestecatului gumei a devenit în Statele Unite unul din cele mai importante indicii de prosperitate americană. Oriunde, la orice oră, toată lumea mestecă; mestecă pînă și acela care nu are ce minca.

In drumătorul „Comitetului național de instrucție sanitară” informează că în prezent pentru gumă de mestecat în Statele Unite ale Americii se cheltuiește de două ori mai mult decît pentru cercetările în domeniul medical.

O serie de oameni de valoare din America încearcă în prezent să descopere care este explicația acestui straniu obicei de a mesteca fără motiv. Alții, dimpotrivă, studiază urmările pe care le-ar avea, sau poate chiar le-a și cauzat acest obicei.

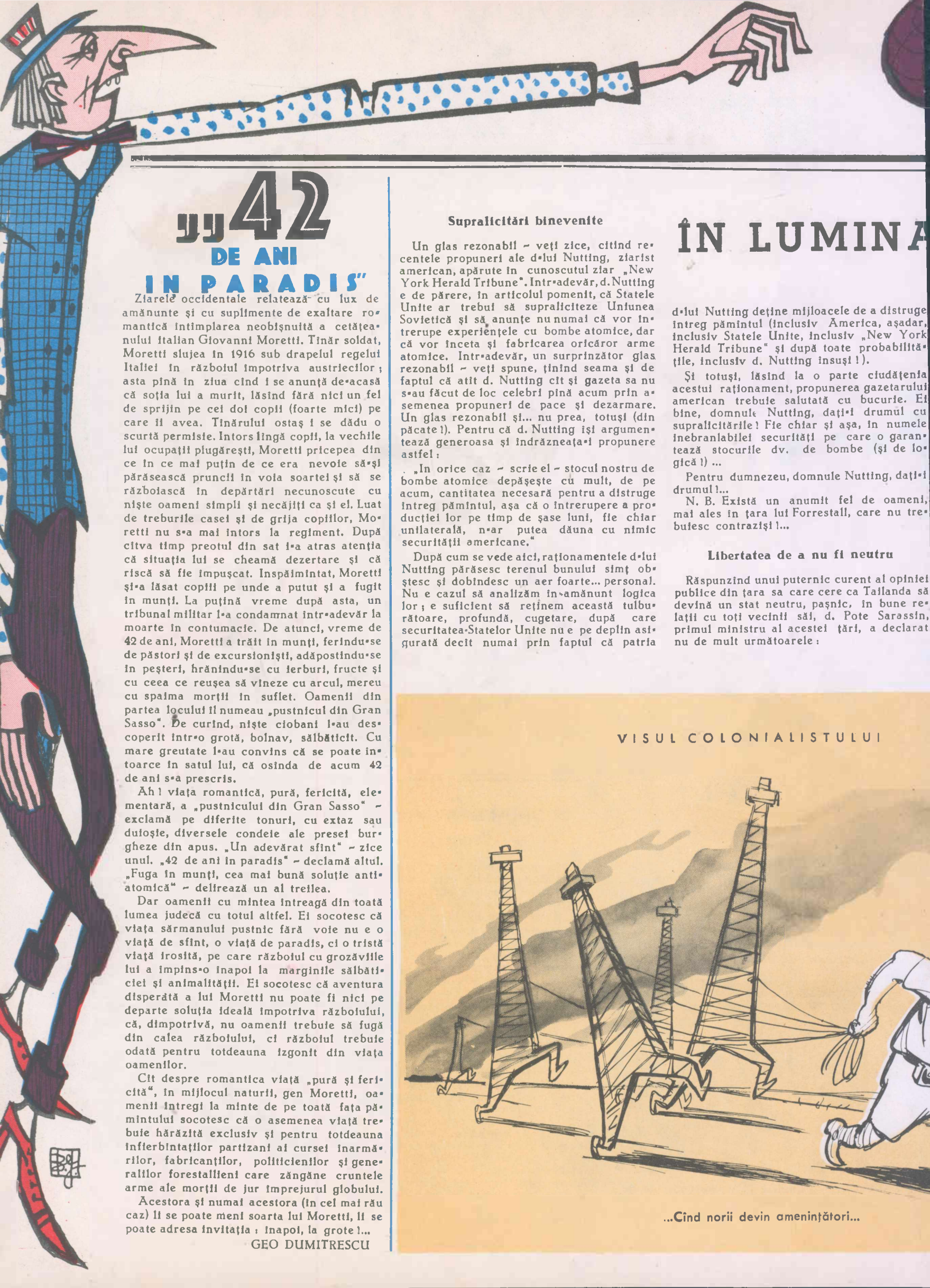
De pildă, Ighes Robb, cronicar al ziarului „New-York Telegram and Sand”, scrie că drumul străbătut de om „de la maimuță spre ingeri” a fost serios zădărnicit de îndată ce „a apărut pe piață guma de mestecat”. Mai mult decît atât; după părerea lui Ighes Robb, în general, e o ușurință de neiertat faptul că s-a trecut atît de brusc de la stadiul de maimuță, pentru ca, omul devenind om, să se transforme de bună voie într-un animal rume-gător. Ea spune textual: rume-gător, adică reprezentant al clasei mamiferelor, ordinul primatelor, clasa rume-gătoarelor. În limba curentă, vacă.

Însă „vacă”, — scrie Ighes Robb, — are o justificare. Natura a înzestrat-o cu un stomac mare, economicos, cu patru compartimente, care necesită această rume-gare suplimentară”. Absolut exact. Vacă este vacă. Lucrul acesta este foarte just observat.

Alarmată de lipsa unor argumente atît de serioase la amatorii americani de gumă de mestecat, Ighes Robb îi imploră pe compatrioții săi să renunțe la acest obicei dăunător, în numele... ridicării prestigiului internațional al Statelor Unite ale Americii. „Nici una din trăsăturile americanilor, — se spune în articolul ei, — n-a contribuit în măsură atît de mare la crearea unei reputații nefavorabile pentru țara noastră, și nu le-a adus cetățenilor ei mai multe prejudicii peste hotare, decît obiceiul nostru de a mesteca gumă”...

Este adevărat, dar nu în totul. În afară de obiceiul de a mesteca gumă, americanilor de peste hotare le-a dăunat foarte mult altceva: obiceiul de a se simți pretutîndea la ei acasă, tendința de a-și impune punctul lor de vedere unei lumi întregi, de a construi în fiecare țară „fericită” de ei baze pentru rachete, etc. După cum se vede, problema ridicată de Ighes Robb trebuie privită mai complex.

Numai în acest caz se poate vorbi cît de cît serios despre șansele ce există pentru restabilirea, pe arena internațională a reputației Statelor Unite.

„42

DE ANI IN PARADIS”

Ziarele occidentale relatează cu lux de amănunte și cu suplimente de exaltare romantică întâmplarea neobișnuită a cetățeanului italian Giovanni Moretti. Tânăr soldat, Moretti slujea în 1916 sub drapelul regelui Italiei în războiul împotriva austrieților; asta până în ziua când i se anunță de-acasă că soția lui a murit, lăsând fără nici un fel de sprijin pe cei doi copii (foarte mici) pe care îi avea. Tânărul ostaș i se dădu o scurtă permisie. Întors lângă copii, la vechile lui ocupații plugărești, Moretti pricepea din ce în ce mai puțin de ce era nevoie să-și părăsească pruncul în voia soartei și să se războiască în depărtări necunoscute cu niște oameni simpli și necăjiți ca și el. Luat de treburile casei și de grija copiilor, Moretti nu s-a mai întors la regiment. După ceva timp preotul din sat i-a atras atenția că situația lui se cheamă dezertare și că riscă să fie împușcat. Inspăimântat, Moretti și-a lăsat copiii pe unde a putut și a fugit în munți. La puțină vreme după asta, un tribunal militar l-a condamnat într-adevăr la moarte în contumacie. De atunci, vreme de 42 de ani, Moretti a trăit în munți, ferindu-se de păstori și de excursioniști, adăpostindu-se în peșteri, hrănindu-se cu ierburii, fructe și cu ceea ce reușea să vâneze cu arcul, mereu cu spaima morții în suflet. Oamenii din partea locului îl numeau „pustnicul din Gran Sasso”. De curând, niște ciobani l-au descoperit într-o grotă, bolnav, sălbăticit. Cu mare greutate l-au convins că se poate întoarce în satul lui, că osînda de acum 42 de ani s-a prescris.

Ah! viața romantică, pură, fericită, elementară, a „pustnicului din Gran Sasso” - exclamă pe diferite tonuri, cu extaz sau dufioșie, diversele condele ale presei burgheze din apus. „Un adevărat sfânt” - zice unul. „42 de ani în paradisi” - declamă altul. „Fuga în munți, cea mai bună soluție anti-atomică” - delirează un al treilea.

Dar oamenii cu mintea întreagă din toată lumea judecă cu totul altfel. Ei socotesc că viața sărmanului pustnic fără voie nu e o viață de sfânt, o viață de paradisi, ci o tristă viață îrosită, pe care războiul cu grozăviile lui a împins-o înapoi la marginile sălbăticiiei și animalității. Ei socotesc că aventura disperată a lui Moretti nu poate fi nici pe departe soluția ideală împotriva războiului, că, dimpotrivă, nu oamenii trebuie să fugă din calea războiului, ci războiul trebuie odată pentru totdeauna izgonit din viața oamenilor.

Cît despre romantica viață „pură și fericită”, în mijlocul naturii, gen Moretti, oamenii întregi la minte de pe toată fața pămîntului socotesc că o asemenea viață trebuie hărăzită exclusiv și pentru totdeauna înflorințărilor partizanilor ai cursei înarmărilor, fabricanților, politicienilor și generalilor forestallieni care zăngăne cruntele arme ale morții de jur împrejurul globului.

Acestora și numai acestora (în cel mai rău caz) li se poate menți soarta lui Moretti, li se poate adresa invitația: înapoi, la grotă!...

GEO DUMITRESCU

Supralicitări binevenite

Un glas rezonabil - veți zice, citind recentele propuneri ale d-ului Nutting, ziarist american, apărute în cunoscutul ziar „New York Herald Tribune”. Într-adevăr, d. Nutting e de părere, în articolul pomenit, că Statele Unite ar trebui să supraliciteze Uniunea Sovietică și să anunțe nu numai că vor întrerupe experiențele cu bombe atomice, dar că vor înceta și fabricarea oricăror arme atomice. Într-adevăr, un surprinzător glas rezonabil - veți spune, ținînd seama și de faptul că atît d. Nutting cit și gazeta sa nu s-au făcut de loc celebri pînă acum prin asemenea propuneri de pace și dezarmare. Un glas rezonabil și... nu prea, totuși (din păcate!). Pentru că d. Nutting își argumentează generoasa și îndrăznețea-i propunere astfel:

„În orice caz - scrie el - stocul nostru de bombe atomice depășește cu mult, de pe acum, cantitatea necesară pentru a distruge întreg pămîntul, așa că o întrerupere a producției lor pe timp de șase luni, fie chiar unilaterală, n-ar putea dăuna cu nimic securității americane.”

După cum se vede aici, raționamentele d-ului Nutting părăsesc terenul bunului simț obiștesc și dobîndesc un aer foarte... personal. Nu e cazul să analizăm în-ămănunt logica lor; e suficient să reținem această tulburătoare, profundă, cugetare, după care securitatea Statelor Unite nu e pe deplin asigurată decît numai prin faptul că patria

ÎN LUMINA

d-ului Nutting deține mijloacele de a distruge întreg pămîntul (inclusiv America, așadar, inclusiv Statele Unite, inclusiv „New York Herald Tribune” și după toate probabilitățile, inclusiv d. Nutting însuși!).

Și totuși, lăsînd la o parte ciudățenia acestui raționament, propunerea gazetarului american trebuie salutată cu bucurie. E bine, domnule Nutting, dați-i drumul cu supralicitările! Fie chiar și așa, în numele inbranlabilei securității pe care o garantează stocurile dv. de bombe (și de logistică!)...

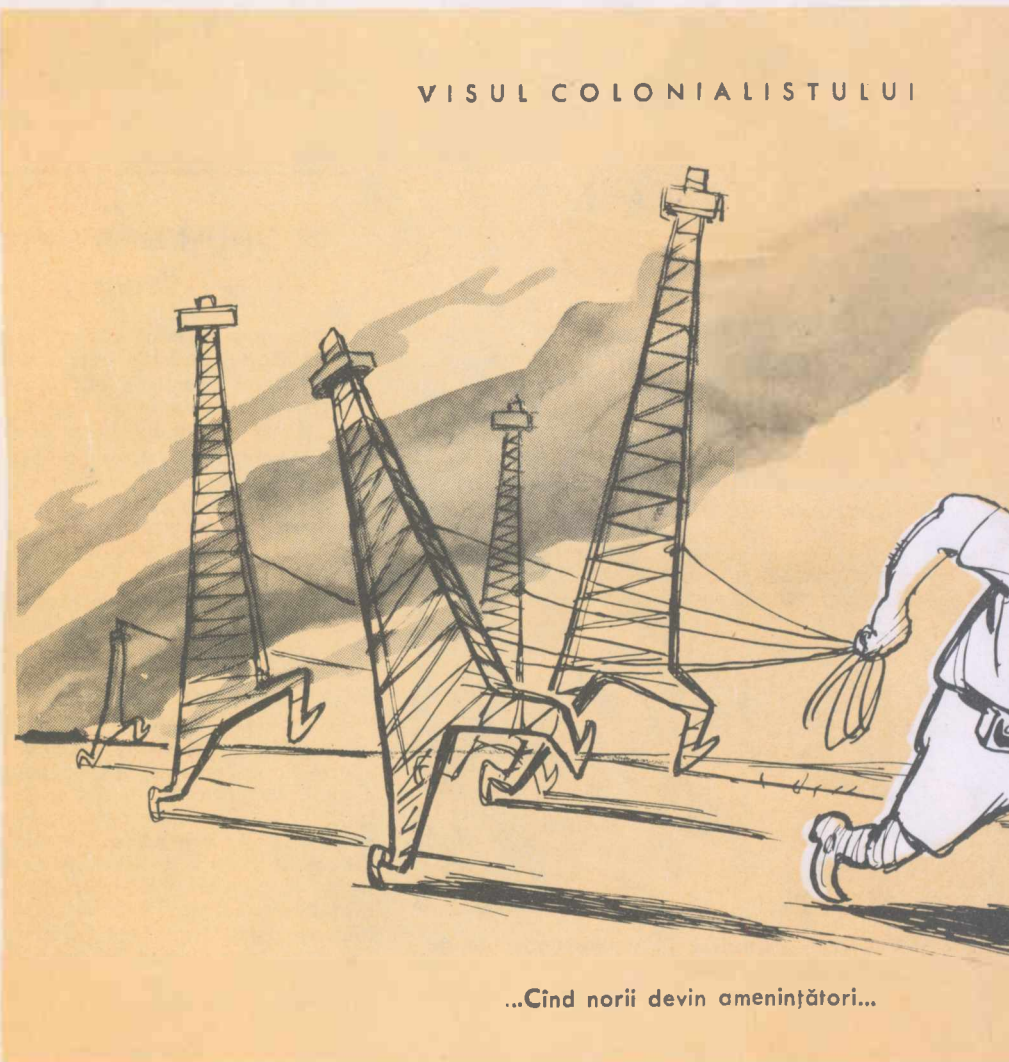
Pentru Dumnezeu, domnule Nutting, dați-i drumul!...

N. B. Există un anumit fel de oameni, mai ales în țara lui Forrestal, care nu trebuie să contrazică!...

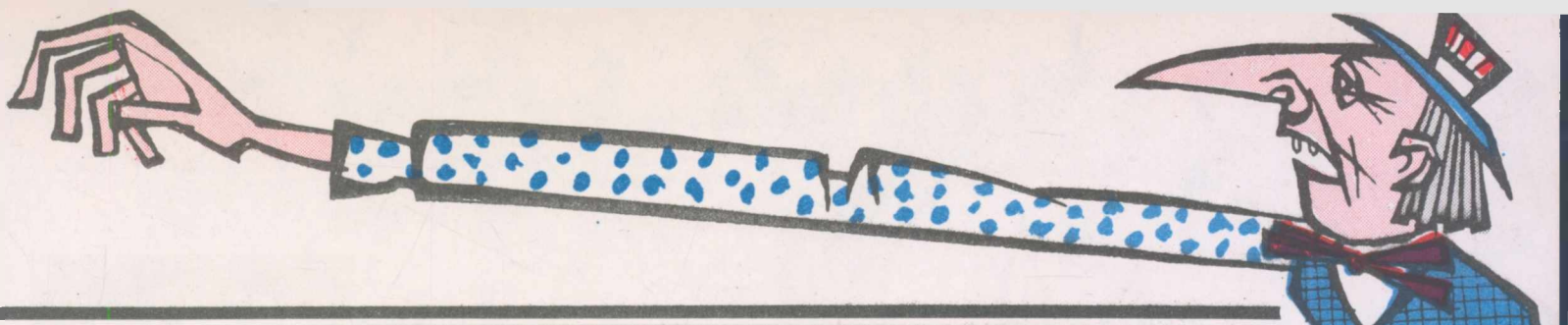
Libertatea de a nu fi neutru

Răspunzînd unui puternic curent al opiniei publice din țara sa care cere ca Tailanda să devină un stat neutru, pașnic, în bune relații cu toți vecinii săi, d. Pote Sarassin, primul ministru al acestei țări, a declarat nu de mult următoarele:

VISUL COLONIALISTULUI

...Cînd norii devin amenințători...

'APTELOR

neutralitatea te obligă să sacrifici liber-cuvintului, dat fiind că o țară ne-...și poate permite să critice o altă

ntu a întări în chip evident această urle de dragoste pentru „libertatea cu-tilul”, ministrul de Interne al Tailandei, ralul Papras Sarusathien, a declarat, în același timp, că legea marțială ră- în vigoare !...

altfel, recent, guvernul thailandez și-a rat încă o dată, în chip și mai con-șitor, hotărîrea de a-și păstra „libertatea atului”: el a „criticat” deocamdată pe ia sa Cambodgia, cu ajutorul unor ar-ente îndelung exersate în materie de rare a libertăților”: tancuri de prove-ță americană !...

pă cum se știe însă, Cambodgia, deși o pașnică și neutră (adică, după părerea Sarassin, lipsită de libertatea cuvîn-) a ripostat cu toată demnitatea și gîia, respingînd „critica” invadatorilor ndezi și sudvietnamezi care vor să-i nă, din îndemnul și cu armele ameri-or, „libertatea” de a intra în coaliția sîlvă, de esență colonialistă, S.E.A.T.O. !...

Profet în țara lui

Ziarul „Libération” amintește cititorilor săi o întîmplare plină de semnificații care a avut loc acum un an în S. U. A. La 30 iunie 1957, colonelul John Nickerson din aviația americană a fost judecat de curtea marțială pentru „divulgare de secrete militare” și condamnat la 1 500 dolari amendă, degradare și excludere din armata Statelor Unite.

In ce consta vinovăția acestui criminal? Colonelul Nickerson publicase un articol în care denunțase insuficiența serviciilor științifice ale armatei americane afirmînd, între altele, următoarele :

„Rușii ne-au bătut în materie de rachete intercontinentale. Sintem în mare primejdie de a fi bătuți a doua oară, foarte curînd, de către ruși, de data asta în domeniul sateliților artificiali”.

După cum se știe, „secretele divulgate” de Nickerson nu mai sînt de mult, pentru nimeni, secrete: rachetele americane s-au însărcinat să adeverească în chip strălucit aprecierile impresionante ale fostului colonel.

Cit privește sateliții artificiali, „marea primejdie” de care vorbea Nickerson s-a transformat într-adevăr, la scurt timp după aceea, într-un răsunător eșec pentru americani; unul după altul cei trei sputnici sovietici și-au demonstrat covârșitoarea su-perioritate asupra „mărgelilor zburătoare” de peste ocean.

Trebule să recunoaștem, așadar, că, pentru un militar american, fostul colonel Nicker-

son a dat dovadă de o clarviziune cu totul neobișnuită, ba chiar suspectă, care nu putea să rămîna nepedepsită în țara unde adevărul se află sub „Ingrîșirea” F.B.I.-ului și sub semnul scaunului electric.

Există însă lucruri care continuă să ateste dreptatea fostului colonel: rachetele ameri-cane, în frunte cu faimoasa „Vanguard”, își urmează netulburat șirul tradițional al eșecurilor !..

ION CĂLIMARĂ

Culturală

Făcîndu-se un sondaj în cultura generală a studenților din S. U. A., s-au primit unele răspunsuri ca : „Tolstoi a fost muzician ; Giuseppe Verdi, dansatoare spaniolă,” etc. (Ztarele)

*Aceste mostre edificatoare
Găsesc că se mai pot continua
Cu alte aberații similare
Care-ar putea să sune cam așa :*

*Achille-a fost un vechi comedian
Și Plinius cel Tânăr, un erou.
Tenor de operă Aristofan,
Iar Cristofor Columb a fost un ou.*

*Dioinul Dante-a fost un luptător
Care-a-nfruntat pe Cerber în arene
Iar Diogene, - un mare orator,
Și ăla din butoi e Demostene.*

*Homer era bețiu și bea cucută,
Gioconda o vedetă de ecran.
Napoleon monedă dispărută,
Iar Platon un teribil Don Juan..*

*Keops a fost un tip piramidal
Și cel mai cunoscut atlet al oremii.
Calul Troian: un cal fenomenal
Ce-a câștigat la curse multe premii...*

*De Catilina și de Cicerone
N-au auzit, în schimb găsești destul
Ce-și vor răspunde prompt că Al. Capone
A fost un clasic pur în branșa lui.*

D. GALICEANU

IN S.U.A.

...Cînd doi se bat, al treilea câștigă...

Desen de Luigi

Desen de Eug. Taru

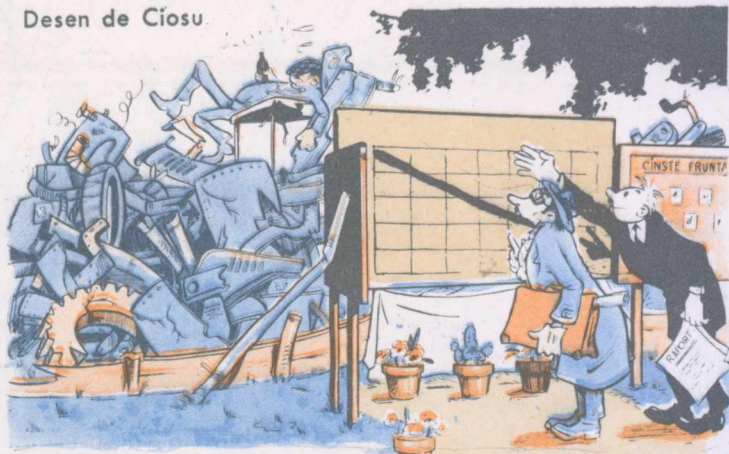
DESENE DE LA CITITORI

In unele intreprinderi nu există o preocupare reală pentru reducerea rebuturilor.

INSPECȚIE

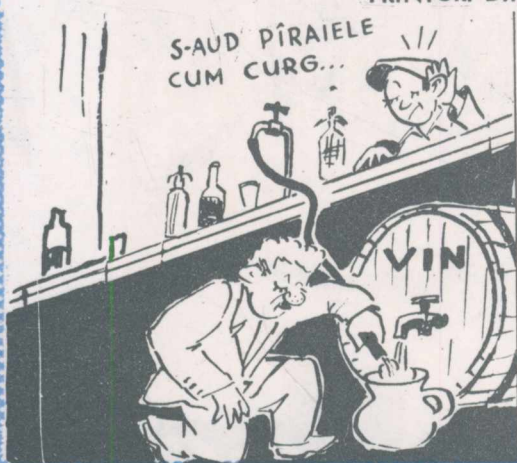
Desen de Ciosu

— Tovarășe inspector, nu vă uitați la ce spun gurile rele: nu sînt rebuturi, sînt numai stricate...

FRINTURI DIN ROMANȚE CUNOSCUTE

Desene de Crio

DRAG MI-E NEAMUL DIN

Vaslui

Orice bucureștean trebuie să știe, ca și mine, că atunci cînd ai rude în provincie, nu poți fi un bucureștean fericit decît dacă: 1) rupi orice corespondență cu ele sau 2) dacă nu rupi orice corespondență, să-ți dai adresa greșită sau 3) dacă nu-ți dai adresa greșită, să-ți faci rost în permanență în casă de un bolnav contagios sau 4) dacă n-ai așa ceva, să te muți și tu în provincie, pentru că altfel e ca și cum nu ai avea rude în provincie, ci e ca și cum ai avea rude în București și le-ai avea pe toate la tine în casă. Rudele din provincie se impart în patru categorii: 1) rude în provincie care au frumosul obicei de a nu părăsi provincia și le iubesc; 2) rude în provincie care obișnuiesc să vină la București și nu le iubesc; 3) rude în provincie care vin la București pentru diverse treburi și le privește; 4) rude în provincie care vin la București cînd au concediu sau cînd au bani, ca să se distreze și mă privește. Rudele din prima categorie îmi sînt, aș putea spune, cele mai sincere, cele mai dragi, cele mai apropiate, pentru că nu le văd niciodată. Rudele din categoria a doua sînt însă o nenorocire și se impart tot în două categorii: sînt o nenorocire mică dacă vin în București după treburi și sînt o nenorocire mare dacă vin în București să se distreze.

Ei și acum, fiindcă am ajuns aici, trebuie să vă spun, dragi cititori, că subsemnatul am în provincie rude din categoria a patra. Exact în clipa cînd mi-e lumea mai dragă, cînd aș vrea să citesc, sau să nu citesc, cînd aș vrea să dorm sau aș vrea să nu dorm, cînd aș vrea să ascult radio sau aș vrea să nu ascult radio, cînd aș vrea să plec în oraș sau aș vrea să nu plec în oraș, mă rog, exact în clipa cînd aș vrea să flu liniștit, și în consecință la ușa destinului meu, căruia el îi cunosc perfect strada, numărul, etajul și apartamentul, aud lovitura de grație care de fapt sînt trei lovituri: „Cloc, cloc, cloc!” Și cu acest „Cloc, cloc, cloc” începe pentru mine tragedia unei nopți de vară, care ar fi o minune dacă ar fi vis așa cum e în original, sau în sfîrșit n-ar fi chiar o tragedie dacă ar fi numai a unei nopți și nu a unei săptămîni, sau a „unei” două săptămîni sau chiar a „unei” trei săptămîni de vară. Și după ce au intrat în casă și mi-au pus pe brațe o pereche de puț grași „de provincie” și douăzeci de ouă, reprezentînd contravaloarea a trei săptămîni de cazare și mîncare, contravaloare pe care tot ele o vor devora chiar în prima seară, rudele din provincie încep să se

jure că ele o să doarmă pe jos, că nu vor să mă-deranjeze, că nu se poate să le dau lor patul, că o să mînce în oraș, că dacă încep să mă deranjez ele pleacă la hotel și, în concluzie, eu dorm trei săptămîni pe podele și în fiecare zi la ora prînzului rudele mele, care mîncă 'n oraș, sînt prezente la mine, ca să-mi povestească cum și-au petrecut dimineața, și cum eu tocmai lau masa, le întreb dacă au luat și ele masa, ele spun că au luat masa și în concluzie se așează la masă.

Programul de distracții al rudelor din provincie este copiat, am impresia, după tabelul de torturi în vigoare pe vremea inchiiziției. Dimineața, la ora 10, se duc la cinematograful, la ora 12 se duc la alt cinematograful, la trei vin la masă, la patru mă cheamă la Herăstrău să mă plimbe cu vapozașul, la cinci iar la cinematograful și la opt seara la teatru. După teatru, la ora 12, mă invită la un grătar în colț, nu mă găsesc nimic, așa că venim să mîncăm acasă (la mine). Și după o asemenea zi, eu mă culc pe podele. Programul acesta durează, în cel mai bun caz, trei săptămîni, după care sînt bolnav, slăbit, obosit și plin de datorii. Plecarea are loc cu îmbrățișări, săruturi și promisiuni de revenire, dar o zi după ce au plecat, ca un făcut, căci rudele astea din provincie parcă sînt înțelese între ele, exact după o zi „cloc, cloc, cloc” și apar altele.

Cu speranța că voi stăvilii aceste avalanșe de rude care se abat neîntrerupt peste liniștea vieții mele de bucureștean, eu am așezat în casă, la vedere, diverse glume ca acestea: „Drag mi-e neamul din Vaslui, care stă la casa lui”, „Unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește, unde-s patru, nu-i noroc și în casă nu e loc”, sau „Vol de ce veniți la noi, ce, eu vin la Dorohoi?” și, în sfîrșit una mai pe ocolite care glăsuiește: „Foarte verde foarte rasă, mai stați frate și pe-acasă”.

Cu toate eforturile mele însă, am impresia că rudele mele din provincie sînt ultimii analfabeți rămași de pe vremuri, pentru că pînă acum nici un văr, unchi, nepot, nepoată sau mătușă, n-a dat vreun semn că ar fi reușit să citească vreuna din glumele așezate pe pereți.

Desigur, dv. o să spuneți acum: „Val de capul lui, ce-o să pătească acum asta cu rudele lui din provincie, după ce-or citi ceea ce scrie el aici! Toate o să se supere pe el!” Sinteți niște copii, niște naivi, sinteți mai inocenți decît cele două orfeline! Să se supere? Nuuu! O să-mi bată mine la ușa, că trebuie să-mi pice un transport, și o să mă ciupească vesele de obraz: „Șmechere, ești dat dracului! Mi-a plăcut bucata din Urzica! Dar le inventezi nemai-pomenit! De unde le scoți, frate?”

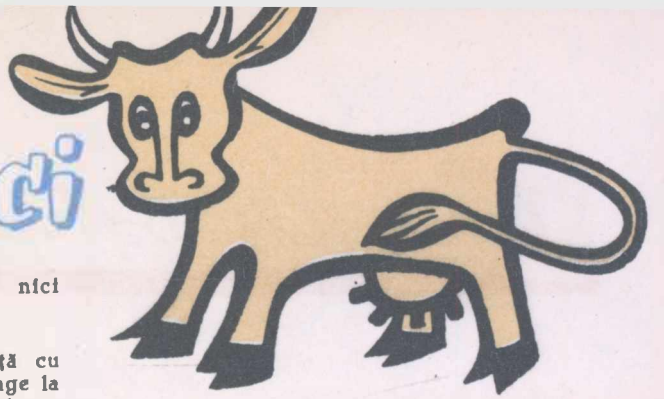
Și eu o să mă culc în continuare pe podele. Așa că...

„Cloc cloc, cloc!”

Ați auzit? Au venit!

SANDU RATEȘ

VĂCUTELE MELE, VACI

— Mai rar față ca Smărăndița Lămiț! Nu pentru că-i colectivistă harnică. Asta-i altă socoteală. Dar are ea ceva care te furnică la inimă. E năltuță, ocheșică, cu mers de căprioară, apoi veselă, sărătoare, dar și la locul ei. Are pe vino-ncoace, ce mai! Ride și se veseleşte din te miri ce, de mă bucură și pe mine. Îmi place grozav și ne potrivim de minune, pentru că de felul meu sînt tăcut. Cînd î-oi spune vestea cea mare, o să-mi sară de gît de bucurie. Iată-o că vine:

— Aștepti de mult, Ioane? Ia spune, ce mai e nou? mă ia cu vorba numai-decît.

— Gata. M-am hotărît, îi dau eu vestea.

— Să știi că ești un flăcău de ispravă, Ioane. Povestește-mi cum a fost, se roagă Smărăndița.

Eu atîta aștept:

— Păi, m-au primit cu brațele deschise. Bănufesc că aveau mare trebuință de un om ca mine. Și să vezi de ce. Se apropie de mine tovarășul Vasile Maftel, secretarul de partid. Îmi pune o mină pe umăr. „Tovarășe Timofte, îmi zice el, te știu tare la socoteli și cu carte bună”. „Bună, tovarășe Maftel”, îi răspund, la locul meu. „De aceea o să-ți dăm o treabă foarte însemnată și de răspundere pentru colectivă noastră”, urmează el.

— Inseamnă că te ia în nume de bine de la început, Ionică, se bucură Smărăndița.

— Dacă vrea să mă pună socotitor, nu primesc. Mie îmi place să ies la cîmp cu oamenii, să scot recoltă, să organizez. În armată am fost sergent.

— Nu te necăji. Mai sînt și alte treburi cu răspundere, pe măsura ta, mă îmbunează Smărăndița. Știu la ce se gîndește. La ce mă gîndesc și eu. Că dăla ne potrivim noi. Brigadier. Să conduci o brigadă, e o treabă de răspundere într-adevăr, dar frumoasă. „Ion Timofte, brigadier peste atîtea capete de oameni...”

— Să cauți să fii mai deschis și mai vorbăreț, Ionică, mă sfătuie ea.

— O să fiu. Între atîtea suflete, trebuie să vorbesc, îți făgăduiesc.

— A doua zi intru la președintele colectivel:

— Bine ai venit, tovarășe Timofte, mă întâmpină el. După cum cred că știi, o să ai în primire vreo treizeci de capete. O să-ți fie greu, sau...? E bine să ne spun de la început.

— Nici un greu, tovarășe președinte! Eu am fost sergent!

— Știm. Tocmai dăla. Dar vezi, astea noi sînt mai nărdvașe...

— Cum adică?...

— Păi așa, că toate-s cu vițel. Și cum îți spuneam, cu astea, fătătoarele, trebuie să te porți blajîn, ca și cu un suflet de om. De pildă, Jolana rage într-una.

— Ies val-virtej să-i întîlnesc pe secretar. Să lămurească el încurcătura. Îmi fac planul cum să-i vorbesc. „Uite, tovarășe, m-a pus responsabil peste treizeci de capete de vaci, nu de oameni. La noi, treaba asta se cheamă văcar, în toată regula. Eu, care am fost sergent în armată...” Mă întîlnesc față-n față cu secretarul. Are omul așa un fel de a fi că oricît de cătrănită și-al simți inima, te înmoi numai-decît. Mă ia de după mijloc:

— Ai văzut ce frumos ne-am orientat? Responsabilitate mare pentru etapa actuală, ce-i drept, dar cu dumneata nu ne temem. Știi de ce? Ai adus în colectivă cei mai frumoși boi. Grași și îngrijiți, cum nu sînt alții. Ce ne-am spus? Un colectivist care dovedește atîta dragoste față de animale, va da cele mai frumoase rezultate. O să fim primiți pe raion. Așa sîntem încredințați cu toții. Ești omul care ne trebuie. Poate o broșură, două, să mai citești. Iacolo...

— Păi, eu, cu vacile, tovarășe secretar...

— Știu, știu. Dar, oricum, nu strică nici cîtitul.

Eu, ce să-i mai spun?

Vizitez eu grajdurile, fac cunoștință cu vacile, mă apropîi de Jolana, care rage la mine ca la lup, și mă opresc la căpștele cu fin. „Cam puțin nutreț”, spun eu. Apoi, fără nici un chef, pornesc spre casă. Ziua următoare, cînd să plec la treabă, îmi iese în cale moș Dragu, vecinul meu:

— Am auzit că-ai ajuns văcar mare în colectivă. Nici nu se putea o slujbă mai potrivită pentru un flăcău chipeș ca tine. Eu îți poftesc la mal mare, rînjește hodorigul.

— Tacă-ți fleanca, moșule, că... Dar la colectivă nu mă duc. Mă învîrt prin ogradă fără rost, pînă spre seară. Ziua următoare plec pe deal, la tăiat tufe de gherghini și de măcești, să-mi dreg gardul. Tai eu ce tai, numai că mă pomenesc că din deal mă strigă cineva. Cînd mă uit bine, secretarul.

— Puteam să jur că ești la treabă! Îmi spune el în loc de bună ziua. Ceea ce te-ai apucat să faci, e de toată lauda, să știi!

— Ei, bravo, îmi zic eu, vasăzică în colectivă se pune prețurile și pe împrejmuirea bătaurii colectivistului și m-apuc să tirăsc în sus, spre drum, tufele tăiate.

— Mai bine leapădă-le în jos, spre apă, că-i mai ușor, mă îndeamnă el.

— Păi nu trebuie să scoase la drum? Cum le mai adun din vale? îl întreb buimac. Mă privește o clipă încruntat:

— Ai dreptate...

Muncim amîndoi cot la cot, pînă spre seară. La despărțire, întrebă:

— Mîine tot aici vii?

— Aș vrea să mîntui treaba, tovarășe secretar. Să semăn și eu a colectivist.

— Foarte frumos. Dar n-o să te lăsăm singur. Noi, colectivști, ne ajutăm la astfel de treburi...

„Cumsecade oameni”, îmi zic în gînd. Pentru un fleac de gard, să-și dea atîta osteneală! Om înțelegător, nevoie mare. Ajută pe fiecare. Auzisem eu că secretarii aștia cunosc inima omului dintr-o ochire, dar nu credeam. Îmi pun în gînd să-i cer schimbarea de la vaci. O să-nțelegă el.

La răspîntile ne despărțim. Aproape de casă, mă așteaptă Smărăndița. Încerc eu s-o iau pe altă cale, dar nu-i chîp. Mă vede:

— Ia spune, Ionică! Brigadier?

— Nu.

— Socotitor?

— Nu.

— Contabil?

— Nu.

— Că doar nu te-oi fi cocoșat președinte, zău așa!

— Nu s-a hotărît încă. Mîine vorbesc cu secretarul. Deocamdată văd că mă ajută toți. Ca să-mi dreg gardul, a pus umărul chiar secretarul.

— Frumos. Cu cîți ești în brigadă? Douăzeci, treizeci?

— Treizeci de capete... Îngin eu.

— Vezi, nu fi tot așa ursuz și acolo. Vorbește-le omenește.

— Le vorbesc eu, n-ai grijă. Bună seara!

Mă uit după ea cum se depărtează cu o umbră de zîmbet în colțul gurii. Nu mai pot răbda. Dimineața sînt cel dintîi pe deal. Iată-i și pe el. Secretarul ține mai întîi o mică cuvîntare:

— Dragi colectivști, socot că e potrivit, înainte de a începe treaba, să aducem cîteva cuvînte de laudă tovarășului Timofte. Acum cîteva zile l-am văzut cîntărînd cu privirea rezerva noastră de fin. Cea-a hotărît, atunci? Să curețe de arboret locurile astea, care vor deveni mal tirziu o neprețuită pășune pentru animalele noastre. Am dat peste dumnealor muncind singur aici...

— Cîinste lui! Cîinste lui! strigă în cor colectivști.

— Cu astfel de crescători de animale, desigur că o să avem cele mai mari venituri, încheie secretarul.

Eu las privirea-n pămînt, ca fetele rușinoase, și-mi caut de treabă.

— Să ne arăți cîtă întîndere curățim, tovarășe Timofte, întră în vorbă cu mine secretarul.

— Încă mai trebuie, spun eu, măsurînd din ochi postața, ca să-mi dau prețurile. Începuse să mă gidile ceva la inimă. După ce mai trece un timp, se apropie de mine Ilie Aioanei, un colectivist cu vechime:

— Mă, Ionică, vreau să-ți fac o rugămînte. Dar să rămîni între noi. N-ai vrea să facem un schimb? Tu să treci la grădina de zarzavat, iar eu la vaci, în locul tău. Îmi plac animalele. Te rog, Ionică!

După o tăcere îl șoptesc:

— Mai așteaptă-mă cu răspunsul.

— Fii bun, frate Ionică. Nu că alerg după premii, dar iubesc animalele.

Spre sfîrșitul zilei, secretarul spune:

— Cine are nevoie de nusele, poate lua. Tovarășe Timofte, nu vrei?

— Ba o căruță, două, mi-ar face trebuință, zic eu într-o doară.

Mă întîlnesc iar cu Smărăndița. Nici nu-mi dă răgaz să vorbesc:

— Ionică, știi ce m-am gîndit eu? Vrei tu să aduci cel mai mare folos colectivel noastre? Ei, dacă vrei, atunci să te ocupi cu creșterea animalelor. Ascultă ce-ți spun eu. Numai-decît s-o faci!

— Mi-e cam greu să cer schimbarea, dar dacă asta e plăcerea ta... am să încerc, mă prefăcu eu că mă înduplec.

„Nu-i de dat cu piciorul la vaci”, îmi spun. A doua zi intru în grajd cu alt chef. În fund, Jolana rage într-una. Întru sub iesle. Se cosea la o copită. Îi tai unghia buclu-cașă și-o leg.

Și de mîine îmi iau și niscaiva broșuri. Da' ce crede Smărăndița, că-asa merge? Ori secretarul? Dacă într-un an nu le știu eu toate ca un veterinar, să nu-mi spuneți pe nume.

VASILE FULGEANU

Poste poştală

3 august a. c.

Scumpa mea nevastă,

Iată-mă de trei zile în această frumoasă staţiune, în care mă simt atât de bine şi de singur. Da! Singur, draga mea, cu toate că aici este atât de lume.

Într-adevăr, în tot acest peisaj minunat nu lipseşti decât tu. Şi dacă aş fi mai romantic, ca atunci când ne-am cunoscut, ţi-aş spune că de fapt tu eşti aici, cu mine; te simt aproape şi când îmi fac băile, şi când îmi beau apa, şi când îmi umplu fiinţa cu aerul acesta tare şi binefăcător.

Intrerup aici ca să-ţi scriu şi mie.

Ai tău soţ care te iubeşte,

Tache

6 august a. c.

Scumpa mea,

Eu tot bine şi tot singur mă simt aici, unde este tot frumos şi tot lume multă.

Peisajul e tot minunat şi tot aproape te simt.

Ai tău soţ care tot te iubeşte,

Tache

10 august a. c.

Lizetto,

Eu sînt bine.

Neavînd ce să-ţi mai scriu, te sărut.

Tache

12 august a. c.

Stimate domnule Tache,

Am găsit aseară, pe masă, mesajul inimii dv., adică acel bilet. L-am citit de nenumărate ori. De trei ori, de patru ori... nu ştiu, că n-am numărat, dar am înţeles din el tot zăcutul unui suflet sentimental, cum vă recomandată.

Rîndurile matală au fost pentru mine ca un trăznet, aş putea spune chiar o surpriză. E adevărat că vă vedeam zilnic, la cantină, unde mîncaţi ca din întâmplare la aceeaşi masă cu mine, dar eu îmi ziceam că asta-l o joacă a destinului sau chiar a soartei. De unde să ştiu că în acele momente, ca şi în altele, dumneavoastră vîsaţi la mine, aşa cum vă pretindeţi. Eu am înţeles! Vreţi ca inima dumneavoastră să-şi găsească ecou într-o inimă curată şi vişătoare, aşa precum la munte strîgi „A” şi ecoul îţi răspunde „a-a”...

Dar nu! Eu nu pot să fiu acea persoană, pentru că sufletul meu stingher ar vrea să rămînă solitar ca un cuc.

Sper că ai înţeles, nu? Iar dacă nu m-ai înţeles o să vă explic mie, verbal, după ce

ne aduce felul doi. Pentru că eu, tov. Tache, vă singură nu ştiu cum să vă mai spun, accept să luăm şi de acum încolo masa împreună şi chiar s-o ducem acolo, în colţ, unde-i umbră.

Vă salut şi eu cu acelaşi respect,

Frumoasa necunoscută
(Cum îmi spuneţi atât de poetic, dar de fapt mie îmi spune Geta. Nu face nimic...)

12 august a. c.

Dragă Ionele,

Îţi scriu, ca în fiecare zi. Continui să-mi fac cura, să mă odihnesc şi să mă gîndesc la tine.

Deci, nimic nou.

Ba nu! O noutate tot am. De mică importanţă, ca orice noutate de tip „Concediu”: un oarecare Tache, om însurat, ne oferă tuturor din staţiune o dis-tracţie copioasă şi gratuită: mă urmăreşte cu priviri, biletele şi apă servită super-amabil, la masă. Cunoşti genul, nu?

Ca să ridem (risul are efect terapeutic) l-am răspuns pozînd în gîscă înţeleasă de nivel sub-naiv. După ce l-am răspuns, m-am mobilizat cunoştinţele de aici, care acum vor fi toate cu ochii pe acest Don Juan estival.

După cum vezi, frumosul peisaj local are şi uscăturile lui.

Pe mine, tot în faţa mesei de scris,

Geta

16 august a. c.

Dragul meu Tache,

Îmi fac mare plăcere rîndurile tale şi de la un timp, cuvintele tale, care însă de şase zile n-au mai venit nici ele.

Dar, dragă bărbăţele, eu mă gîndesc că poate eşti ocupat. În staţiunea în care te afli, ai multă treabă: dai-i cu băile, dai-i cu apa, dai-i cu aerul, etc., etc.

Vezi? Eu sînt nevastă înţeleasă. Fii sănătos!

Şi ai grijă, să-ţi fie în fiecare seară cealul acela, ca şi cum aş fi lângă tine să-ţi dau.

Te sărută a ta soţie iubitoare,

Lizetta

P. S. Am luat ieri un boboc de raţă pentru cînd o să te întorci acasă. Îl prepar aşa cum îţi place ţe, ştii cum...

Aceeaşi

18 august a. c.

Lizetto,

Sînt bine, dar nu-ţi scriu mai mult fiindcă medicul mi-a interzis să fac eforturi.

Tache

— Nu mai vin odată oaspeţii aceia! De două săptămîni fac curăţenie în fiecare zi!...

18 august a. c.

Stimată doamnă Geta,

Nici nu speram la scumpa... da, la scumpa fericire a unui răspuns din partea dv.

Ah! Şi încă o dată ah, scumpă doamnă!

Ce sublim e să uit pentru 21 zile de preocupările meschine, cotidiene, de cealul zilnic sau de bobocul de raţă... Sînt fericit că ai înţeles să aveţi şi dv. faţă de mine o purtare balneo-climaterică...

Al. dv.,

Tache

18 august a. c.

Măi Grigorescule,

Tu eşti al treilea căruţa în scriu azi.

E o mînune aici, măi Grigorescule! Şi doar ţi-am spus să vii şi tu! Aer, soare, apă minerală şi sînt singur! Singur! Pricepi?

Am şi aruncat undiţa. Am ochit o profesoară, vreo două funcţionare, o gestionară... Din-tre toate, numai una mi-a răspuns la bileţel. O cheamă Geta şi nu mai ştiu cum. Cred că mă place. Păcat că-l cam prostuţă. Dar poate că tocmai asta-l o calitate...

Mi-a trimis vorbă ca mie să vin la masă ceva mai tîrziu.

Sînt e să bag verigheta în buzunar, măi bălatule.

O să te ţiu în curent cu ce se întimplă pe aici.

Te pup, învidiosule!

Tache

19 august a. c.

Grigorescule,

E iată rău! Am fost atras într-o cursă hidoasă. Ştii de ce n-ai spus să vin la cantină mai tîrziu? Fiindcă atunci venea trenul, cu bărbat-su! Mi l-a adus la masă! Îţi dai seama ce a fost.

De la prînz, toată staţiunea mă arată cu degetul. Ţi-aş mai da amănunte, dar am foarte multă treabă: îmi fac bagajele. Am mine dimineaţă, la cinci, un tren. O să reclam la C.F.R. că nu există destule trenuri de noapte.

Nu mai stau o clipă aici...

Cum a putut, mă Grigorescule, să-mi placă staţiunea asta, cantina asta?

Ce oameni sînt p-aici! Ptiu! Bine ai făcut că n-ai venit şi tu.

Te las,

Tache

19 august a. c.

TELEGRAMĂ

Lizetto,

Sosesc mie stop... intrerupt concediu, apa făcut reacţii, aerul făcut rău, cantina făcut îngrozitor stop... Pregăteşte cealul şi bobocul de raţă stop... Abia aştept reîntoarcerea. Te sărut stop...

Tache

p. conf. FRED FIREA

PE ȘANTIERELE DE CONSTRUCȚII

Teren viran

În strada Lotruului nr. 60 există un teren viran. Pe acest teren viran se găsește un bloc în construcție. Terenul este al unui cetățean particular, iar blocul al salariaților întreprinderii „Mistrețul” din Capitală. Mai exact, particularul are un teren fără bloc, iar salariații au un bloc fără teren. Și mai exact, cetățeanul face ce vrea cu terenul lui, iar salariații întreprinderii „Mistrețul” fac ce vor cu blocul lor. De exemplu, dacă proprietarul terenului vrea să facă acolo o grădină de zarzavat, dinși n-au decît să-și la blocul în spîinare și să-l mute în altă parte. Eventual, l-ar putea muta acolo unde le va indica serviciul cadastru din D. A. S. care le-a atribuit și primul teren, cel particular. Poate de rîndul acesta le va atribui grădina Cișmigiu sau... Stadionul Republicii. Iar dacă nu le place, n-au decît să plece singuri... pe teren ca să-și găsească un teren potrivit pentru bloc.

Așa-i cînd repartizezi terenuri din... birou!

Cherestea

Cine dorește cherestea pentru construcții, poate depune comandă la Trulstul pentru industrializarea lemnului din Bacău. Cine nu dorește cherestea, poate de asemeni să depună comandă la acel trust, întrucît tot nu va primi nimic. Cel care construiește locuințele din fondul C.C.S. la Galați, n-au aflat încă acest lucru. Ei își închipuie că vor primi cherestea. Dar la toate insistențele, Trulstul pentru industrializarea lemnului rămîne de... lemn.

Chestie de... cherestea.

Angajamente

Fabrica de țigle Lugoj aduce la cunoștința unor clienței că livrează mari cantități de promisiuni și angajamente de calitate superioară. După cum s-a experimentat la Galați, promisiunile și angajamentele nu pot

fi folosite pentru acoperit case, în locul țiglei ce trebuie livrată. De aceea, în numeroase construcții realizate acolo apa rezultată de la ploaie curge de-a dreptul în casă. Este drept că în ultimul timp n-a prea plouat dar apă a fost destulă, deoarece toate angajamentele de livrare ale fabricii de țigle au fost... apă de ploaie.

Curiozitate

La Pisa există o curiozitate arhitecturală care atrage interesul turiștilor din lumea întreagă: turnul înclinat. La București există o curiozitate și mai mare: blocul înclinat, construit de I. C. C. F., în str. Pictor Rosenthal nr. 12. Această curiozitate nu atrage pe nimeni, nici măcar pe locatari. Cauza e simplă: în timp ce pereții turnului înclinat de la Pisa constituie un monument al istoriei, pereții blocului înclinat din str. Pictor Rosenthal reprezintă un monument al neglijenței.

După cum se vede, cînd au construit acești pereți, cel de la I. C. C. F. au nimerit-o... ca nuca-n perete.

Înîmă de piatră

Salariații fabricii „Granitul” au început să-și construiască un bloc. Pentru obținerea diferenței de credit ei au nevoie de evidență contabilă. Dar oricît se roagă ei de contabilul fabricii, acesta nu se lasă înduplecat. E ocupat cu chestii superioare, n-are vreme de așa ceva. Nu vrea să le facă nici o evidență. Evident, contabilul are înîmă de piatră. De granit. Ca o stîncă. Dacă-l rogi pe el, e ca și cum ai ruga Caraimanul. Cu singura deosebire că, Caraimanul nu e obligat să furnizeze evidență contabilă salariaților care primesc credite, așa cum e obligat contabilul.

Altă deosebire între Caraiman și contabilul fabricii „Granitul” nu cunoaștem. Cunoaștem în schimb o mare asemănare: Amîndoi sînt cu... capul în nori!

— Ce-a păjit luna că-i așa de roasă?
— Au mîncat-o compozitorii!

Desen de I. Doru

Concursul nostru

În numărul de față, instituim pentru cititorii noștri un concurs cu premii. Concurenții trebuie să răspundă la următoarea întrebare:

Ce asemănare este între un centaur elipsogen din secolul IV e. n. și aportul personal pe care l-a depus la construcția locuinței sale tov. Roșu Constantin, beneficiar în cadrul cuartelului de locuințe muncitorești „Niagara” din București?

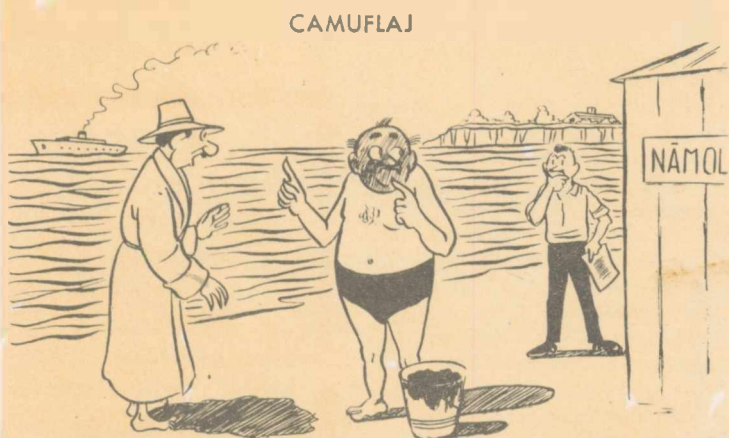
Cititorii sînt rugați a trimite răspunsul în scris, închis, pe adresa redacției noastre.

P. S. Cititorii sînt rugați a nu mai trimite nici un răspuns în nici un fel de plic, pentru că

tot nu vor ști să răspundă la întrebare. De aceea, publicăm mai jos răspunsul exact, care n-a fost trimis chiar de tov. Roșu Constantin: Asemănarea dintre aportul personal al d-sale în construcție și un centaur elipsogen din secolul IV e. n. este că nici unul nici celălalt nu există și nici n-a existat vreodată. Sau, mai clar, tov. Roșu Constantin, care a primit credite pentru construirea locuinței sale, a adus la construirea acestei locuințe același aport personal pe care l-a adus și un centaur elipsogen cu singura justificare pentru centaur că el n-a primit credite și nu l se construiește locuință.

P. LUDMILA

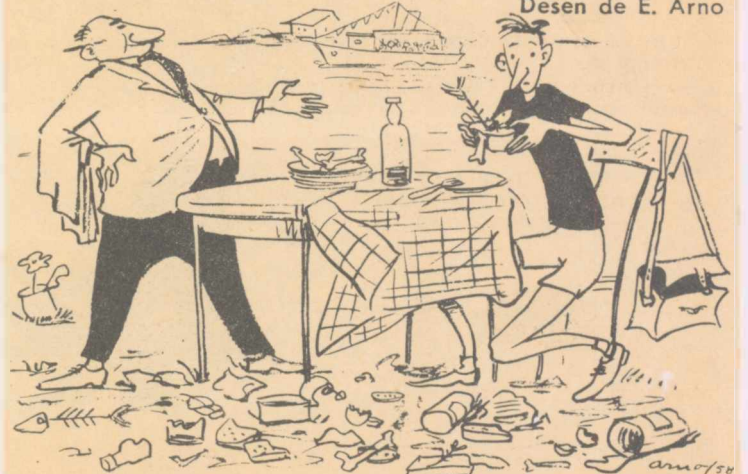
Desen de Fred Ghenădescu

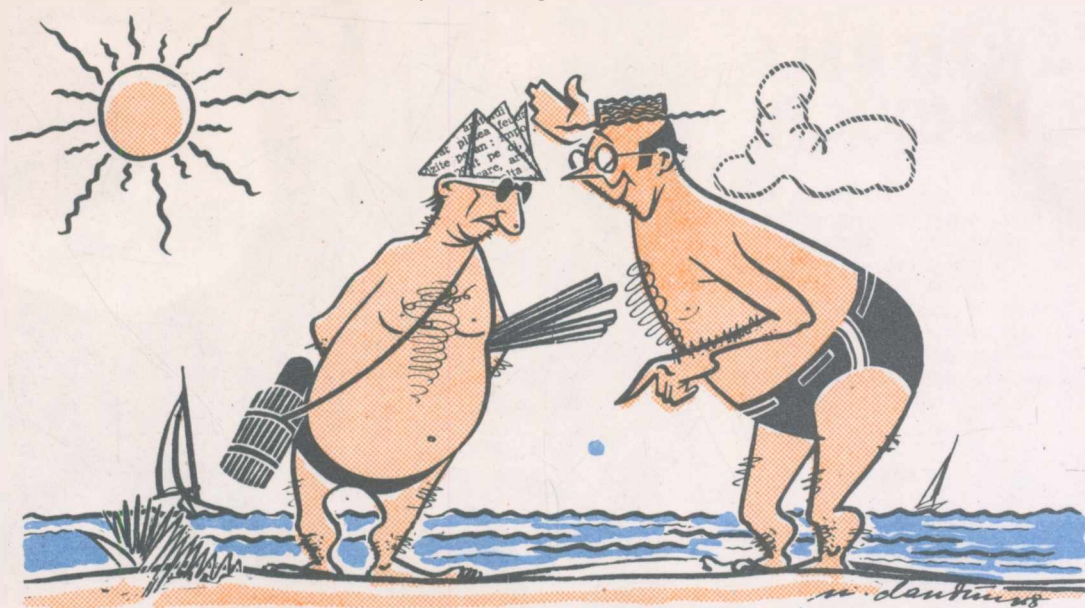
— Nu știam că aveți nevoie de nămol, tovarășe Popescu!
— Fără nume, te rog! E în spatele meu un cetățean care mă caută de șase luni cu o cerere...

La restaurantul Snagov nu se află nici o ladă de gunoi

Desen de E. Arno

— Dacă mata ești așa de sensibil și te jenezi să arunci resturile pe jos, pune-le în traistă și du-te acasă!!!..

— Superbă vreme, mon cher! Așa ceva nu găsești decît în străinătate!!!

Desen de N. Claudiu

D-ALE SEZISĂRILOR

Constanța-București, în 515 zile

Anul trecut (în februarie 1957) am sezisat Secția sanitară a Sfatului popular regional Constanța că un frumos și spațios imobil din comuna Topalu, raionul Hirșova, donat în 1948 de către un cetățean Ministerului Sănătății, e atât de rău întreținut încît a în-

ceput să se degradeze. Și rugam să ni se comunice, în... 14 zile, măsurile luate.

La această sezisare, am primit răspuns în... iulie 1958, adică după un an și cinci luni, - adică după $365 + 150 = 515$ zile.

Secția sanitară regională Constanța ar fi răspuns probabil în termen mai scurt, dacă cineva de la sfatul regional ar fi luat-o la timp... din scurt.

Funinginea din Timișoara

Cetățeanul Kelmer Salo din Timișoara, str. Ștefan cel Mare nr. 33, ne-a semnalat că două coșuri de la uzina electrică a fostului Energo-Combinat nr. 4 (actualmente I. R. E. T.), fiind foarte joase, scot un fum negru și gros a cărui funingine îl murdărește pe locuitorii din cartier.

Sezisînd întreprinderea în cauză, ni s-a răspuns cu multă amabilitate printr-o notă telefonică semnată de tovarășii inginer-șef Baciu și inginer Zoi-caș Aurel, șeful serviciului exploatare. Iată răspunsul, al cărui stil științific ținem să-l respectăm:

„Centrala termică are nouă cazane din care patru bucăți au ventilatoare de gaz la coș și trei bucăți au ventilatoare de insuflare cu aer, restul funcționează cu tiraj natural.

Acest lutru atrage după sine faptul că la variații de sarcină pe cazane, ceea ce în trecut se întîmpla foarte des, iar în prezent mai rar, datorită interconectării la sistemul național, reglajul arderii este extrem de aneșolos.

În ultimul timp, s-au luat o serie de măsuri pentru îmbunătățirea situației.”

Și se arată măsurile, apoi se mai spune:

„În viitor se va continua montarea de ventilatoare odată cu trecerea la 50 perioade care...” etc.

Perfect. Foarte frumos. Cazane, ventilatoare, insuflare, tiraj natural, variații de sarcină, interconectare, reglaj, perioade, etc.

Un singur lucru nu ni se spune: cum rămîne cu... funinginea. Cu funinginea, care îl murdărește pe oameni, pe stradă.

Toca... Toca...

Dragă Urzîco, află că mil de oameni al muncii nu pot mânca: mititei, pîrjoale, perșoare, chiftele, ardei (sau dovlecei) umpluți cu carne, și multe alte tocături. Să vezi de ce:

Întreprinderea „Construcții Drumuri” la care lucrez (pendințe de Departamentul transporturilor rutiere, navale și aeriene, cu sediul în București, bulevardul Dinicu Golescu nr. 38) are numeroase șantiere în diverse localități din țară. Aceste șantiere au cantine la care mîncă, în total, cîteva mil de salariați. Aceste cantine nu pot însă găti și mîncăruri cu carne tocată, din cauză că mașinile de tocat carne existente la aceste cantine, mașini nr. 32 nou-nouțe, au avut cuțitele atât de prost fabricate de uzinele „Menajul” din Cluj, încît s-au rupt foarte repede, iar cuțite de rezervă nu se găsesc în comerț, pentru că uzina din Cluj n-a fabricat și pîse de rezervă.

Spre a ne procura cuțitele necesare, ne adresăm din decembrie 1957: ba uzinei din Cluj, ba altor uzine din țară, ba sectorului cooperatist, ba Serviciului 6 al D. G. A. D. din Ministerul Industriei Grele, - mereu fără nici un rezultat.

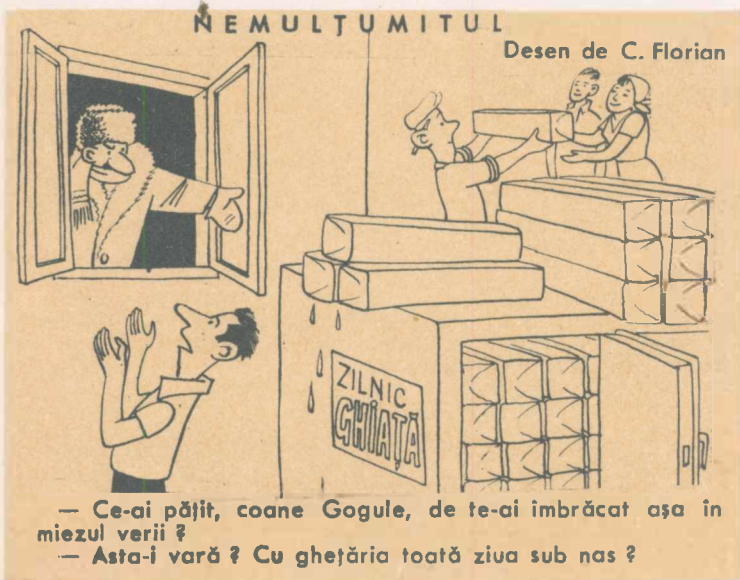
Așa că, în loc să cumpărăm pentru cantinele noastre numai 30 de cuțite, sîntem nevoiți să cumpărăm din nou 30 de mașini întregi (care costă desigur mai mult), iar actualele 30 de mașini rămase fără cuțite, precum și viitoarele serii de cîte 30 care vor rămînea mereu fără cuțite, să le aruncăm la fier vechi.

Și gîndește-te că mai sînt în țară o sumedenie de întreprinderi și instituții (șantiere, spitale, cîmine studentești, restaurante, etc.) ale căror bucătării au nevoie mereu de cuțite pentru mașinile lor de tocat carne, - dar nu găsesc nicăieri asemenea cuțite și sînt și ele nevoite să cumpere mereu mașini întregi, iar pe cele rămase preamatur fără cuțite să le arunce mereu la fier vechi.

Ce fel de socoteală o fi asta, știu poate cel care... se dezin-teresează de această chestiune.

Deci cred, dragă Urzîco, că acești tovarășii trebuie... tocați la cap, - pînă vor face să existe în comerț cuțite de tocat.

SEGAL IOSUB
str. Trifoi nr. 21
București

— Ce-ai pălîit, coane Gogule, de te-ai îmbrăcat așa în miezul verii?
— Asta-i vară? Cu ghețaria toată ziua sub nas?

— Unde-ai găsit atîtea boabe, că ăștia n-au lăsat nimic pe cîmp?
— Pe șosea!

Desen de Pall

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

Grasă Urzică

In cartierul Tirgușorul-Copou din Iași este un singur Aprozar, care nu are aproape niciodată marfă

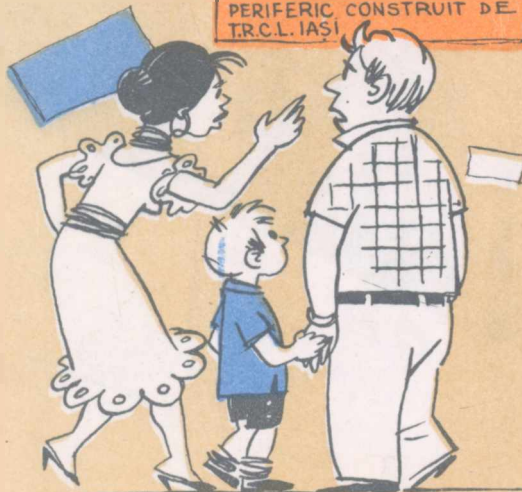
— Ce te face să crezi că a murit de foame?
— Era vegetarian...

Din cauza risipei de materiale, apartamentele construite de T. R. C. L. - Iași costă 120 000 lei, în loc de 50 000

Intreprinderea economică raională Adjud a fabricat pentru școli catedre din material putred. Catedrele necorespunzătoare au fost refuzate de beneficiar.

DUPĂ
CORESPONDENȚE
PRIMITE DE LA
CITITORI

Caut
CASA SPAȚIOASĂ, CENTRAL
SINGUR IN CURȚE
Contra
APARTAMENT MODEST, BLOC
PERIFERIC CONSTRUIT DE
TR.C.L. IAȘI

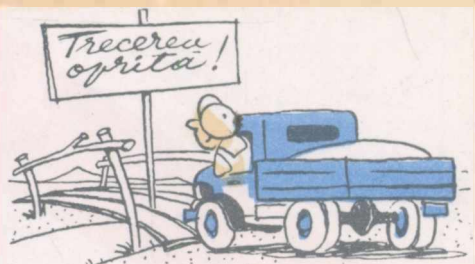
— De ce să dăm casa?
— Pentru că e un chilipir grozav. Apartamentul ăsta valorează 120 000 lei !!

INTOARSĂ DE LA EXAMEN:
— Am căzut la rezistența materialelor !

După proiecte întocmite de I. R. P. Cluj, T. R. C. L. Cluj a executat o lucrare de supraetajare care amenință să se dărîme.

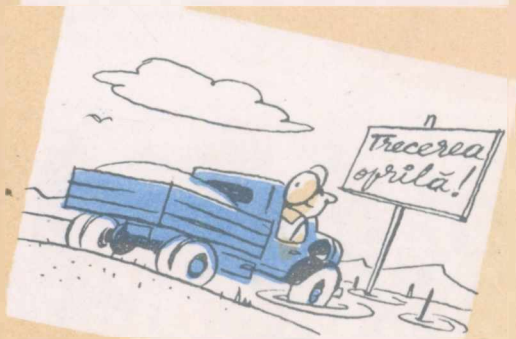
Sfatul popular al comunei Bicazu-Ardelean, în loc să repare podurile stricate a interzis atât trecerea peste ele cit și trecerea prin vad a camioanelor sectorului de exploatare Bicaz

La patiseria Tufânica din București, raionul 23 August, curățenia lasă mult de dorit. Fetele de masă și halatele personalului sînt murdare.

— Vrei să ne dai o sugestie?
— Nu. Vreau să ți dau adresa mea. Sînt responsabilul spălătoriei de vizavi.

FĂRĂ COMENTARII

EXERCIȚIU DE SUPRAETAJARE

— La viitorul proiect facem așa !...

Desen de A. Poch